

Đề bài:

Trong một lần đón xe buýt, em đã gặp và giúp một bà lão tới bệnh viện. Hãy kể về việc làm đó của em.

Bài làm

Tôi là học sinh lớp 8A trường Lê Ngọc Hân – quận Hai Bà Trưng. Hà Nội. Gia đình tôi ở phố Kim Ngưu, cách trường gần ba cây số, tôi thường đi học bằng ô tô buýt rất an toàn và tiện lợi.

Chiều hôm ấy, tôi đang chờ ô tô để về nhà thì thấy một bà cụ già cũng đến điểm đỗ chờ xe. Bà đi một mình, lại xách một làn nhựa khá nặng. Tôi vội chạy lại, xách làn cho bà và đưa bà đến ngồi ở ghế trong nhà chờ. Nhìn những nếp nhăn trên gương mặt với đôi mắt đã mờ, cái miệng móm mém và mái tóc bạc phơ, tôi thấy bà giống bà nội tôi quá. Chỉ khác là lưng bà đã còng, còn bà nội tôi thì lưng vẫn thẳng, vậy mà bà nội tôi chỉ ở nhà với cháu, còn bà thì vẫn đi lại một mình trên đường. Không biết bà đi đâu khi đã gần tối? Tôi liền hỏi:

– Bà ơi? Trời sắp tối rồi bà còn đi đâu? Mà bà xách làn gì nặng thế?

Bà cụ cười móm mém:

– Bà đi thăm cháu nội. Con dâu bà vừa sanh sáng nay. Nhà bà neo người không có ai nên bà đành đi một mình vậy. Bố nó là bộ đội Trường Sơn, hai ba năm mới về thăm nhà một lần. Đến lúc về, có khi con đã biết chạy rồi...

Tôi nhìn vào chiếc làn thấy linh khinh bao nhiêu thứ: quần áo trẻ con, tã lót; hộp sữa, bình sữa, thức ăn, giấy vệ sinh, lại cả một phích nước... Lại nhìn tấm lưng còng và đôi chân gầy yếu, bước đi đã run run của bà, tôi thấy ái ngại, thương bà quá... Bỗng một ý nghĩ thoáng qua, tôi vội hỏi bà:

– Bà ơi! Thế cô sanh ở bệnh viện nào ạ?

– Ở bệnh viện Thanh Nhàn, khoa sản.

– Ôi, bệnh viện ấy gần nhà cháu. Để cháu đưa bà đến tận chỗ cô nằm.

– Thế thì cảm ơn cháu nhiều lắm. Bà không phải hỏi thăm đường nữa...

Ô tô buýt đến. Tôi xách làn, đưa bà lên xe vào chỗ ngồi, mua vé cho bà, rồi ngồi cạnh bà. Bà khen tôi nhanh nhẩu như cháu gái của bà ở tận trong quê. Đến điểm đỗ gần bệnh viện, tôi lại xách làn đưa bà xuống và dẫn bà vào bệnh viện, đến tận giường nằm của con dâu bà và cháu nội bà. Nhìn bà ngồi trên giường, bế đứa cháu nội trên tay và cười móm mém với nó, tôi cảm thấy vui sướng vì đã làm một việc nhỏ giúp bà trong lúc khó khăn. Khi chào bà ra về, bà còn nhắc mãi câu: “Cháu gái của bà tốt quá! Bố mẹ cháu có đứa con ngoan quá!...”

Ra đến cổng bệnh viện, hai mươi phút sau mới có tuyến ô tô buýt chạy ngược lại phía nhà tôi. Trời đã tối. Thành phố đã lên đèn. Đến bến đỗ vào ngõ nhà tôi, chưa xuống xe, cái Thục Phương, em gái tôi đã chạy ngay đến, thì thầm vẻ quan trọng:

Chị Minh Phương! Sao chị về muộn thế? Mẹ bắt em ra tìm chị. Bố mẹ và cả bà nội nữa, đều cuống lên, lo cho chị “mẹ mìn” lửa bắt lén bán ở biên giới. Chị liệu về mà xin lỗi bố mẹ đi. Cả nhà chưa ai ăn cơm cả, đang chờ chị về đây...

Tôi toát hết mồ hôi. Thôi chết rồi, mẹ đã dặn có việc gì về muộn phải gọi điện báo cho nhà biết. Hôm nay, đưa bà cụ lên xe đến bệnh viện, tôi quên khuấy mất điều đó. Chạy vội về nhà, tôi len lén bước vào xin lỗi bố mẹ và bà nội, cất cặp sách rồi ngồi vào bàn ăn. Trong bữa ăn, tôi đã kể cho cả nhà biết lí do về muộn của mình. Nghe xong, bố mẹ tôi không chỉ ngạc nhiên mà còn rất vui lòng khi thấy đứa con của mình đã biết làm một việc tốt.

(Bài làm của Nguyễn Thảo Minh Phương, học sinh Hà Nội)